„КАЛИНА"

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА
полагоджує всі
Старокраєві Справи

як: контракти, повновласти, колектує гроші, спродає поле і інші нерухомости, перепроваджує спадки, установляє заступників-адвокатів на процеси, одним словом полагоджує все, що відноситься до справ в старому краю.

Еміграційні Справи:

Вирабляє перміти для родин і кревних та продає корабельні карти на всі лінії.
Пересилає гроші до всіх країв Европи в американських долярах почтою і каблем.
Безплатні поради в справах купна, продажі або заміни фармів.
Пишіть у всіх справах на адресу:

„КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.
Особисто зайдіть:
382 Селкірк Ave., Winnipeg, Man.

ІСТОРИЧНИЙ
КАЛЄНДАР-АЛЬМАНАХ
Червоної Калини
на рік 1931.
вийшов з друку і появився вже в розпродажі. Сей Календар-Альманах повинен знаходитися в кождій українській хаті. Кождий свідомий Українець, що інтересується визвольними змаганнями свого народу повинен його купити. Кромі календаріюм містить в собі календар поверх 30 оповідань з часів нашої визвольної боротьби. Ціна календаря дуже низька, бо лише 70 центів. Для книгарень значний опуст. Замовлення разом з грішми слати на слідуючу адресу:

„КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
ЛІТОПИСЬ ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ.
Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця.

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань. Кожде Українське Просвітне Товариство, як рівнож кождий свідомий Українець повинні станути читачами і передплатинками цего журналу.

Передплата на рік $2.00.

Передплату слати на адресу:

„КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
РОЗБУДОВУ НАЦІЇ
Орган Проводу Українських Націоналістів.

Виходить кождого другого місяця подвійним числом.

Містить ідеольогічні, фільозофічні, політичні, історичні, господарські, військові, літературні та инші статті, спомини учасників української визвольної боротьби, огляди міжнародньої політики, світового господарства, життя на всіх українських землях і життя Українців на чужині та звідомлення з діяльности Організації Українських Націоналістів.

Передплату у висоті $1.50 річно приймає:

„КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

VETERANS NEWS
Орган Української Стрілецької Громади в Канаді.

Редагує Колегія.
Адреса: Box 2121, WINNIPEG, MAN.

РІК II. Ч. 1. 15 СІЧНЯ, 1931. WINNIPEG, MAN., JAN. 15th, 1931 — Vol. II—No. 1.

Др. І. Г.

МЕТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Український нарід від давних давен так далеко, як лиш людська память, записана в історичних літописях, назад сягає, жив на сих землях, на яких він і сьогодня живе. Через найменше 1200 літ цей нарід вдержався на цій землі, боровся за неї з другими народами, що хотіли її в него відібрати, осушив її з мочарів і приспособив до управи — він кровю і потом зросив її та набув собі право на повне посідання і власність.

І другі народи мають свої історичні землі, на яких вони живуть довгі літа і обороняють їх, які вони держать в своїм посіданню і є її власниками. Ці землі стали для других народів їх дійсним домом, їх фармою так би сказати, на якій вони господарюють, самі рішають про спосіб господарки, про все, чого їм треба, а чого ні, що для них корисне, а що ні. Лише повне право посідання і власности дому, чи фарми, дає можливість властителеві мати повну користь звязану з цими правами, користуватися прибутком з них і довільно ними розпоряджатися. Подібно річ мається і з народами. Народи, що заселюють свою землю і мають її в посіданню, та є її власниками, творять свою від нікого независиму державу. В ній ці державні народи, самі рішають про свою працю, та мають змогу вповні користуватися богацтвами своєї землі, дороблятися і богатіти.

А як мається справа з українським народом? Чи є український нарід власником землі, на якій він живе? Ні! Земля належить до українського народу, але сей український нарід не є її господарем. На всіх українських землях господарюють другі, а не український нарід. Ті другі накладають податки, встановляють висоту податків, рішають як цей гріш зужити. Цими, що рішають, є Москалі, або Поляки, або Румуни, або Чехи, бо вони є власниками землі, її господарями. Так само річ мається і з податком крови — жовніром. Український Нарід мусить дати жовніра, щоби цей боронив чужинців за те, що вони забрали його землю на власність. Українську землю ділять і засіли господарі Москалями, Поляками, Румунами, Чехами і Жидами, не дивлячись на це, що цеї землі не вистарчає для самого українського народу. Бо не з доброї волі, а з конечности шукає землі український нарід на Сибірі, в далекій Азії, в Канаді, Аргентині і Бразилії. Українські ліси нищуть займанці, вивозять за границю і

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS
a monthly Journal, Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
at 362 SELKIRK AVE. — WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And printed by the Ukrainian Publishing Company of Canada, Ltd., at 210-214 Dufferin Ave., Winnipeg Man.

Річна передплата $1.00. — Поодиноке число 10 центів.

продають, щоби наживитися грішми з українського природного богацтва. Може бодай частина з податків і других прибутків йде на потреби й користь українського народу? Чиж наїздники не вдержують для Українців шкіл, урядів, не платять урядників і учителів? Так, держать школи, але вчуть в них українські діти любити і заступати не права українського народу, але свої права, вчуть їх на яничарів свого українського народу. Платять урядників, але ними є Москалі, Поляки, Жиди, Румуни, Чехи. І без кінця таких примірів, а все це свідчить, що український нарід став наймитом на своїй землі, якого уживають пануючі народи до цего, щоби він їх землю обробив, в фабриці продукти виробив, щоби вирубав ліс, добув вуголь з під землі і відставив ще його за границю. А гроші за все те? Український нарід не мусить цим журитися. Бо гроші йдуть в скарбницю наїздників і вони після вподоби ними господарюють.

А все-ж таки був час, коли Українці були господарями на своїй землі. Цілих 500 літ (800—1300) український нарід користувався богацтвом своєї землі і своєю працею. Тоді він творив могучу державу, яка потерпіла від дикої навали азійських народів, що з великим розгоном наперли зі сходу. Коли-ж згодом наступили на українські землі Поляки, а потім Москалі, тоді почали видавати вони свої прикази і тягнути хосен для себе. Коли сьогодня український нарід не користується богацтвом своєї землі, ані своєю працею, найшов на найнищий щебель мала або зовсім безземельного і став лихо плаченим чорним робітником, то причиною цего є якраз це, що наїздники господарюють на його землі. І зовсім певно, що ця панщина потреває так довго, доки її сам український нарід не скине. Бо що-ж має робити господар, до якого хати втиснулися сусіди та забрали і хату і поле, зробили бувшого господаря своїм наймитом? Безперечно, що він мусить таких сусідів позбутися і впімнутися о свої права. Так само і український нарід, на якого землю насіли сусіди і забрали її собі, мусить випросити їх зі своєї землі. Що по доброму не піде справа, це певне і тому Українці, як хочуть відзискати своє право і стати назад господарем на своїй землі, мусять обдумати способи, як відібрати своє майно.

Займанці української землі є ворогами українського народу і їх український нарід за всяку ціну повинен позбутися. Тому **метою** кожного Українця громадянина, кожної української політичної партії зокрема та цілого українського народу як цілости, **є здобуття української землі для українського народу, прогнання з неї всіх займанців, та основання на ній САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.** Лише коли сам український нарід буде господарем своєї землі, коли сам буде вирішувати свої справи, коли податків і війська ужие на свою оборону, тоді зуміє він краще подбати також про свої життєві і культурні потреби.

На жаль, не всі Українці ще свідомі цієї мети, а ще менше здають собі справу, яким способом можуть її осягнути. Українські політичні партії, що поставили собі за ціль гуртувати прихильників своєї програми з помежи Українців губляться в ріжних міркуваннях, звертають увагу на ріжні річи та ставлять їх на переді, забуваючи, що всяка партійна програма стає безвартісною, коли вона не видить або ушкоджує головну мету, яка обовязує всі партії, всі групи. Цею спільною метою є відобрання української землі наїздникам.

Ніхто не каже, що партій зовсім не треба. Противно, вони конечні. Там, де є ріжнородні помисли, там є суперництво, яке спричиняє більше завзяття і виробляє охоту і витревалість в роботі. Суперництво вказує на те, що є якась спільна мета, якась спільна ціль, та що більше груп хоче, одна скорше другої, цю ціль осягнути. Кожна з цих груп вишукує найпевнішу дорогу, яка певно і скоро її до цілі заведе. Осягнення мети одною групою безперечно приносе осягнення сеї мети для всіх других, бо всі українські політичні партії творять один нарід, всі мають одну мету: здобуття своєї землі для себе. Українські політичні групи, це неначе ті грачі копаного, або ручного мяча, де кождий грач старається виграти гру, бо коли один виграє, виграє і ціла його сторона. Не забуваймо, що всі грачі мусять співпрацювати, коли хочуть виграти гру, а не перешкаджати собі взаімно за великою амбіцією, зарозумілістю або нерозвагою і дурнотою. Тому то суперництво має виключити ворожнечу. Українські політичні групи, що стремлять до осягнення самостійної української держави, мають спільну мету і з огляду на це вони є союзниками, співпрацьовниками, так як грачі копаного мяча, що стремлять до побіди своєї сторони. Тому клич „Хто не знами, той проти нас" не може мати примінення у відношенню одної групи до другої, коли вони мають ту саму мету, бо всі, що мають ту саму мету, повинні собі не перешкаджати, але мають себе доповняти і співпрацювати. Коли кожда група на власну руку буде робити, а не співпрацювати разом з другими в цім самім ділі, то далеко нам ще до мети так, як початкуючим грачам, що не навчились ще співпраці і ненабрали зручности в сполуці своїх сил.

Другі народи мають свої політичні групи і всі вони там, де мова йде про спільні життєві конечности їх народу, співпрацюють зі собою. Кожна з них старається прислужити свому народови як найкраще. В цім ділі вони суперничать зі собою, але їх окремі зусилля лучаться в стремлінню до спільної цілн. Другі народи зібрали много досвіду, а що досвід є цінна річ, то і ми повинні користуватися досвідом других народів.

Що-ж саме складається на це, що український нарід почувається одною цілістю, що вяже разом цих сорок міліонів людей, що рішає у відношенню межи собою, як „свій", а в відношенню до других як „чужий". Вичислім найважніші сполуки, які вяжуть Українців в один нарід:

1. Почуття, походження від одного пня, споріднення, так, як це буває в одній родині, подібно як почуваються браття і сестри, що походять від одних родичів, або кревні, що творять велику родину.

2. Земля, на якій звязані спільним походженням люде живуть, яка є для них варстатом праці, де вони почувають себе сильними, бо знаходять тут спосіб удержання себе при життю.

3. Подій, які цей нарід пережив на своїй землі є великої ваги. Нарід, що заселює країну, мусів богато праці вложити, щоби зробити її такою, якою вона є, щоб міг вдержатися на ній. Цілі століття нарід цю землю обороняв та боровся за неї з другими народами, як також з природою. Богато гарних, але і не менше хмарних літ нарід пережив віками і все те стало його цінною минувшиною, його цінною історією, його гордістю та звязало його членів зі собою сильними звязками.

4. Умова творчість. Цілі віки нарід переживав разом і за весь цей час він думав і вторив. Він створив свою мову, свою пісню, музику, танець, витворив товариські звичаї, свою національну ношу, спосіб будови домів, хатну обстановку і друге. Він видав людей, що стали його гордістю, співаків, музиків, мистців слова і людей науки. Все це, що цей нарід **передумав і створив,** є дальшим сильним узлом для членів цего народу.

Ці чотири условини життя і розвою народу є спільні всім його членам, спільні його політичним групам. Всі ці спільні цінности творять якраз майно українського народу, якого український нарід мусить спільними силами боронити.

Слідуюча стаття обговорить, якою дорогою треба йти, щоби скорше дійти до мети — **Української Самостійної Соборної Держави.**

Складайте жертви на Визвольний Фонд Рідного Краю - Б. Ф. УВО.

А. Б.

ПРИСВЯЧУЮ ПАМЯТИ

сотника Юліяна Головінського, Краєвого коменданта Української Військової Організації.

В перших днях жовтня 1930 р. цілий український загал з великим болем і жалем приняв жахливу вістку, що підчас дикого терору, якого допустилися Ляхи над невинним українським народом на Західних Землях України, увязнено і підло розстріляно Краєвого Коменданта Української військової Організації сотника УГА. Юліяна Головінського.

Особа Юліяна Головінського дуже тісно вяжеться з цілою незвичайною великою визвольною працею, яку від десяток літ веде Українська Військова Організація на Українських Землях. Сотник Юліян Головінський був не лише одним з дотеперішних провідників Української Військової Організації, але ми сміло можемо сказати, що він є героїчною постатею в українській визвольній праці. На протязі цього цілого десятиліття праці, яка переломлює ту стару рабську вдачу з її дотеперішним гнилим політиканством, щоби на їх місце виховати український нарід в новому дусі, в дусі живого чинного патріотизму, сотник Головінський є героїчною постатею визвольної праці, яка виховала на українських землях під Польщею ціле підростаюче молоде покоління, ту будуччину українського народу, виховала до геройчого чину і посвяти в боротьбі з ворогами за визволення і поліпшення українського народу, для здобуття Української Держави.

Сотник Юліян Головінський це людина не гнучких слів, не порожної слави, ні! — це тип нового Українця, це людина чину, це взір українського інтелігента, старшини, провідника, борця, котрий ділом і своєю посвятою здійснював велику ідею визволення України, ідею Української Державности.

По скінченю гімназії Ю. Головінський бажав посвятитися військовости, бо вже замолоду відчував велике замилування до цего діла. Світова війна дала Йому спромогу виявити це Його замилування і дати прояв своїм великим здібностям. Як австрійський старшина, цілий военний час Він проводить на італійському фронті.

По скінченню австрійської війни Він вступає до Української Галицької Армії і на чолі 6. бригади бере участь у всіх її бойових подвигах і переживаннях. Він е одним з найліпших фронтових старшин командантів, що віддано стоїть на сторожі порядку, карности і послуху до Української Державности.

В 1920 році сотн. Юл. Головіський з останками армії дістається в польський полон. Його арештованого Поляки перевозять до львівської тюрми, звідки Він в невдовзі втікає.

Опісля Юліян Головінський студіює ветеренарію, а далі приступає до праці в Українській Військовій Організації. Його велика підприемчивість, рішучість і бистроумність, Його небуденний хист і вроджена здібність до конспіративної праці говорили за тим, щоби сотн. Юл. Головінський перебрав команду УВО. Його зелізна воля і небувала холоднокровність додавали Йому лише більше розмаху в завданню, яке Він перебрав на себе. Це таке поважне і дуже тяжке завдання, звязане з ріжними незвичайно великими труднощами сотн. Юл. Головінський сповняв з подиву гідною витревалістю і посвятою. Будучи перенятим працею в УВО тілом і душею, Він ніколи не відчував ні моральної перевтоми, ані фізичного омучення. З найбільшою енергією і холоднокровністю Він виконував все, що диктували Йому обовязки праці, зовсім не оглядаючися на небезпеки звязані з кожним кроком підпольної роботи. Він знав, що нічого страшнішого не могло Його спіткати за таку працю як смерть. На неї Він кожньої хвилі був приготований і про ню Він висловлювався ось як: „Я знаю, що кожньої хвилі можу згинути, але все одно чоловік вічно жити не буде, колись має вмерти, отже яка ріжниця чи я згину скорше, чи пізнійше, згину я, то другі по мені будуть продовжати мою працю".

Вкладаючи тілько праці і посвяти зі своеї сторони, сотн. Юл. Головінський як комендант в Галицькій Армії, чи в Українській Військовій Організації вимагав також від кожного українського жовніра, старшини, чи відвічального українського громадянина великого послуху і вірности українській визвольній ідеї. Кожнього, хто важився злегковажити цю гідність, стрічала безпощадна кара. Такий Він був у виконуванню свойого святого обовязку зглядом визвольної ідеї.

Хто знав блище сотн. Юл. Головінського, той пізнав чистість і шляхотність Його характеру, Його щиру і ніжну душу, на дні якої горіла безмежна синівська любов до Його старенької матері, про котру вже сама згадка ломила Його як незрушимого зелізного вояка.

В пожитю з окруженням сотн. Головінський вів себе все поважно, дуже делікатно і тактовно, ніколи не давав запримітити по собі якогось зворушення. Був мало говірливий, майже зовсім не жартував, з чим в парі йшло і те, що на Його обличчу майже ніколи не можна було бачити усмішки, як колись появилася вона, то була радше силуваною.

Хотяй сотн. Юл. Головінський був ще молодий віком, бо числив заледво не повну четверту десятку літ, Він ніколи не брав участи в забавах, ні цивільних товариствах, бо після Нього — тепер не пора на це. Він казав, що тепер час горячої визвольної праці, для якої всеціло і зєднано повинні бути віддані всі сяли всіх верств українського народу, щоби вперше можна побачити свобідними від ворога всі українські землі, щоби вперше здобути Українську Державу.

Для цьої великої ціли сотн. Юл. Головінський, як член УВО і як провідник її вів запеклу підпольну боротьбу з одним з гнобителів Українського Народу Польщею і у цій боротьбі Він згинув трагічною смертю дня 30. вересня 1930 р. будучи підло розстріляний ляцькими жандармами на шляху між Глібовичами а Бібркою. Тіло Покійного похоронено дня 2. жовтня на кладовищі в Глібовичах.

Так згинув великий Син Українського Народу. Його геройські діла і Його смерть за волю України нехай все будуть перед нами, нехай вони будуть для кожнього з нас вічно жевріючим вогнем, який має освічувати нам дорогу і кожне українське серце запалювати до чину, до посвяти за святу Визвольну Справу України.

КРІПШАЙТЕ ДУХОМ!

Чогож Ти дружe зажурився?
Скажиж бо правду ти мені!
Не вжеж не прийдуть — ти думаеш
Прекрасні, теплі весни дні?

„Кріпшайте духом милі браття,
Бо хто упав — той жить не варт,
Усякі злидні, тюрми й муки,
То те, що для заліза гарт!"

Чогож ти дружe зажурився,
Невжеж життя в тебе нема?
Ось-ось пригріе сонце ясне,
Буде гаразд— пройде й зима.

Карались вічно і страдали
В святинях вражих — по тюрмам,
Та ще й тепер ми у неволі
На втіху й радість ворогам.

Кинь об землю ти лютим горем,
Не повертайсь на зад ні крок,
Іди вперед не сумнівайся,
Та тям, що наш сказав пророк:

Карались вічно ми по тюрмам,
Терпіли злидні в таборі,
Та прийде хвиля, що опадуть
Катів окови сталеві.

Тоді всміхнеться бідна Мати,
Моргне Дніпр батько аж під Сян,
І волі пісня рознесеться
З-під Кавказу на Дністра Лан.

7/II. 1930. **М. Литавський.**

ІСТОРИЧНЕ ВАРВАРСТВО ПОЛЯКІВ.

Тяжкі часи переживає український нарід сьогодня на своїй ворогом загарбаній землі. Часи, де ворог нищить його культуру, його маєток, де найкращі його сини або як злочинці караються по тюрмах, або прямо гинуть з рук ворога. Є це безпосередний наслідок програної визвольної війни, бо горе побідженому, горе тому, що не має на свою оборону свого війська, горе тому, хто не порозумів конечности боротися за свої права зорганізованою силою тоді, як на це обставини позволяли.

За весь час сумної-кривавої історії України ворог все старався винищити, змести з лиця землі український нарід. Методи ворог міняв в ріжних часах. В сім напрямі зарисовуються дві добі. Перша доба є та, коли в політиці і в державному життю всю ролю грала шляхта. Тоді ворог нищив неподатливу українську шляхту, а покірну купив за ріжні привілеї. З цеї покірної шляхти одні перейшли до Поляків, другі до Москалів. Української шляхти, що залишилась вірною українському народові остало так мало, що вона не могла відіграти визначної ролі в визвольному рухові. Але настає друга доба, в якій просвіта стає доступною ширшим верствам народу. З під селянської стріхи вийшли нові люде і стали провідниками свого народу. Їх число стало більшає. А ворог знова звернув всю свою силу проти нової провідної верстви та розстрілами, тюрмами, засланням на соловецькі острови і масовими погромами старається зломити її духа і знищити. Та все нові стають на місце упавших і український нарід нестримною силою йде вперед у своїх визвольних стремліннях. В своїй безсильности ворог хапається оружжа слабшого —терору. Тортурами, масовими побоями хоче він застрашити маси народу, щоби вони не йшли за своїми провідниками. Чи вдасться це йому? На основі подій, які мають місце на протязі десяти літ можемо сміло сказати, що розрахунки ворога минаються з цілею. Сьогодня українські маси більше завзяті чим були. Бо одно забувають вороги: там де гнет, де утиск, де насильство, де розбій — там відрухово родиться і росте ненависть, завзяття, там твориться опір, якого ворог не в силі здусити. Це що ворогові вдалось зі шляхтою зробити, цього він сьогодня з новою провідною верствою не всилі осягнути.

Український нарід йде твердою але певною і випробованою дорогою до визволення. Давно, коли Польща забрала українські землі та стала дусити український нарід, проти цего гнету повстали бунти. Незвиклі до кріпацтва Українці втікали на вільні степи, де створили козацьке військо. Це військо підняло завзяту боротьбу проти Польщі. І полилось ціле море крови. Около девятьдесять повстань Польща кріваво здушила, аж на чолі козацького війська став славславний вождь гетьман Б. Хмельницький, який створив українську державу. І тим втертим шляхом йдемо ми сьогодня, але із-за змінених обставин, творення військової сили йде другими шляхами. Сьогодня український нарід творить своє військо в підпіллю. Ворог чує її силу, та не може її знищити, а в своїй безсильности хапається погромів.

Як татарва, як азійські дикуни польські поліцаї, польська кавалерія нападає на українські села, нищить читальні, руйнує кооперативи, висаджує в воздух українські школи, рабує українське майно і по вандальськи нищить, що забрати не може. А українське населення?! Ці тортури, які український нарід переносить плямою остануть не лише для Ляхів, але і для XX століття. Тисячі найсвідомійших Українців з порубаним від побою тілом вмирає серед надлюдських мук.

Поляки все визначалися жорстокістю, що переходила варварство і поступ культури не богато її змінив. Вони ще й сьогодня остали варварами так в душі, як і способах гнету. Колись їх предки саджали на палі козацьких вождів, що вели війну проти них, а найнебезпечнійших в мідяних биках пекли живцем на смерть серед радости польського мотлоху і шляхти в Варшаві. Послідні погроми свідчать, що їх нащадки через зміну контуша на фрак не змінили душі, якими їх предки були, такими нащадки остались.

Ще недавно Поляки були в неволі. Тоді вони самі мали свою військову організацію, а саме сьогоднішний диктатор Польщі Пілсудський був її командантом. Билися вони і гинули за волю польського народу, за його слушні права на польських землях. А нині, як доля їм усміхнулась, як їм пощастилось скинути кайдани неволі, вони ті-ж кайдани, які ще вчера самі носили, наложили на український нарід. Загарбавши частину української землі, нищуть все, що українське. Нищуть культуру, громадське приватне добро українського народу, а Українцям відмовляють звичайних прав-людини. А чому це так? Бо раб духа ніколи не може зрозуміти оправданих прав другого. На те Поляк каже: „То цо іннего".

А що кращого є на світі, що вищого, як любов до свого народу і пожертвування за його права. Не за свої особисті інтереси йдуть на смерть бойовики УВО, але за справу цілого українського народу. За його слушні права на свою Самостійну Державу. Кождий ворог шанує геройство і посвяту свого противника, шанує ідеї і переконання. Лише ворог, який зрабував свідомо неоспориме добро другого, який йде неправдою, він стає нелюдом і дикуном.

Та не з УВО польське військо і поліція панствова воює, але повели вони війну проти безборонного українського населення. І в війні є воєнні закони, яких придержуються найбільше заїлі вороги. Жовнір воює з жовніром, але лишає в спокою мирне населення. І Поляки мають повне право вести війну проти членів бойовиків УВО. І навіть стріляти їх, коли вони стануть з оружєм в руках як це на війні водиться. Але знущатись над невинним населенням, побивати навіть дітей, старців і жінок це таке низьке та гидке, що ці вчинки кидають пятно середновічних варварств на весь польський загал. Бо ніхто инший, як польський уряд наслав на уркаїнські села паньствову поліцію і військо. Не звичайні розбійники і розбишаки мордували людей, насилували жінок, спльондрували 700 українських сіл. Польський уряд є представником цілого польського народу і клеймо варварства, який уряд своїми вчинками здобув собі, є клеймом для цілого народу. Ми чули про протести проти нечуваних тортур польських послів в Берестю Литовськім, які вийшли з польського громадянства, але ми не чули польських протестів проти погромів над українським населенням. Польська суспільність мовчки похвалює, а то в своїх часописах ще дальше кричить і жадає нових і більших погромів.

Не диво, що культурний світ починає дивитись здоровими очима на нинішну Польщу. Вся західно-европейська преса з обуренням і огидою приняла ці польські геройства. Поляки, що мали симпатію цего заходу, тратять її і нашою річею є постаратись, щоби освітленням всіх їх злочинів вони цю симпатію стратили зовсім.

Плач і голос розпуки підіймається від тисячів побитих, збещещених наших рідних в краю. Ворог топче всі людські права, вживає насильства, сміється з закону. Та чи довго він буде сміятись? Ми віримо, що український нарід знайде засоби самооборони, що він насильство насильством відібє, що створить свою власну силу, яка вижене ворога з української землі. Що створення цеї сили вимагає богато матеріяльних средств, богато гроша, се самозрозуміле. І український нарід мусить вчитись у свого ворога часом. Ті самі Поляки, коли вони ще були в неволі і мали своїх бойовиків, тоді вони їм давали всі засоби потрібні до бою. Чим скорше український нарід навчиться таки від свого ворога про свої обовязки з ладом війська, тим скорше устануть сльози рідних в краю, тим скорше український нарід збудує Самостійну Державу.

КНИЖКА ПРО ПАЦИФІКАЦІЮ.

Вже на укінченню брошура в українській мові про паціфікацію, яка скоро появиться також в розпродажі в Канаді. В ній будуть подані всі матеріяли і фотографії про погроми в Галичині. Сподіємось, що кожний Українець купить її, щоби довідатись в подробицях про це, що діялося в його околиці, а чого рідня не могла писати. З цеї книжки мусимо навчитися, як цінити Українську Державу, та про конечність прогнати ворога з рідньої землі, щоби більше не наносив руїни на наш край.

ПАННА ШІПШЕНС ПРО ПОГРОМИ.

„Менчестер Ґардіен" з дня 2. січня ц. р. поміщує звідомлення панни Шіпшенс, бувшої секретарки межинародної жіночої ради в Женеві про послідні події на Західній Україні. Підчас її подорожі по зруйнованих селах, вона лише з великими трудношами могла довідатись про варварства польського війська і поліцаїв з огляду на польське розпорядження, яке накладає строгі кари на тих, що такі факти подавали-б. Після польських законів за видання чужинцям таких інформацій встановляється кару вязниці на пять літ. Знова-ж ті, що приїзбирують такі інформації, документи і другі матеріяли, як також ці, що стараються прийти в посідання їх, підлягають карі вязниці трох літ. З цеї причини богато людей вже запроторено в тюрму, а останні бояться що небудь сказати, щоби не стягнути на себе нових побоїв та увязнення.

Дальше переповідає вона також про побої людей, про нищення приватного майна і про страшний вандалізм державних чинників, які всетаки удалось її зібрати. На основі зібраних відомостей приходить вона до заключення, що так звана пацифікація може бути порівнана лише з звірствами, що їх допускались на початку XIX століття Башибожуки в Туреччині. Ці звірства не були карою за поповнений якийсь злочин, бо їх поповнювано без суду і в великім розмірі над цілим населенням. Тих звірств доконувано на приказ польського уряду точно після пляну і не можна уважати їх за якісь вибрики підвладних людей. Жертвам погромів відказувано всякої лікарської помочи. Всіх старань доложив польський уряд, щоби унеможливити списання яких небудь протоколів або статистичних дат відносно насильств. Число сіл, що потерпіли, хитається межи 500 до 800. Тяжко встановити докладно число селян, робітників, яких побито, але число це з найбільшою певністю виносить сотки людей, а дуже можливо, що тисячі. Уряд польський також переводив арештування на велику скалю, а коли переповнено вязниці, тоді реквізировано для поміщення нових вязнів бараки і инші будинки.

Такі вісти приносить одна з найповажнійших англійських часописей.

ПОЛЬСЬКИЙ ВАНДАЛІЗМ В МИКУЛИНЦЯХ.

За весь час польської окупації українських земель, так польський уряд як і поодинокі Поляки всіми силами стараються затерти сліди недавної визвольної боротьби за самостійність українських земель. На приказ польського уряду розкопуються могили полеглих українських стрільців а їх кости часто розкидають по полю. Рівнож і памятники, що свідчать і нагадують поневоленим Українцям на дні слави, на пожертвования найкращих синів України за українську землю, що рівночасно являються заповітом для доростаючої молоді і дороговказом для її обовязків, були і є сіллю в очах Полякам.

В своїй погоні знищити все, що нагадувало-б населенню Микулинець про геройські діла стрілецтва з послідної визвольної війни, що полягли на полю слави, допустились ці польські „герої" нового варварства. Дня 30. вересня 1930 р. висадили вони в повітря памятник в одній місцевости. Одна міна вибухла в 8-мій годині вечером дня 29., друга в 1.30 в ночи дня 30. вересня. Ці міни рознесли на куски чотири-метрову стіну памятника, а саму статую побили невідомі злочинці молотами. Слідуючого дня найшли очевидці кілька метрів пального гноту від міни і ключики, які очевидно загубили справці. Польський постерунковий стояв біля знищеного памятника та записував людей, що приходили оглядати румовища. Поляки пустили вістку, що грім знищив в ночі памятник.

ЦЕНТРАЛЯ ДЛЯ ПРОПАГАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ СПРАВИ.

В звязку з останніми подіями на Західно-Українських Землях наступило незвичайне оживлення серед української іміграції поза межами українських земель. Після вісток, що наспіли до нас з Европи зауважується там бажання до певної консолідації сил. Все частійше чується голоси в справі створення кермуючого центру, який би намічував шляхи дальшої пропаганди і вказував поодиноким іміграційним центрам, що вони мають робити. Плянується скликання конференції представників всіх протестних комітетів, які як раз з цеї нагоди потворилися. Як раз ця конференція малаби обговорити питання дальшої пропаганди української справи та створити центр, який би повів цю справу доцільно.

Безсумнівною річею є, що створення такого центра в Европі буде мати велике значіння для надання напрямку пропаганди української справи, яку тепер кожний на власну руку мусить вести. Таке уодностійнення певно буде мати дуже користні наслідки, бо чужинці будуть мати нагоду почути одні вияснення, та вкінці зоріентуватися в українській справі. Часто самі чужинці зауважували, що вони дістають інформації від ріжних Українців дуже ріжні, та не можуть визнатись, чого власне Українці хочуть. Сподіємося, що зі створенням цеї централі справа наладнається.

Про дальший хід справи безперечно повідомимо в слідуючому числ.

О. Г.

НИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА ПОЛЬЩЕЮ.

(В альбум українським угодовцям і реальним політикам.)

Українська Територія Східної Галичини, яка приналежала давнійше до Австрії виносить 55,000 клм. кв. з українським населенням в компактній масі 4,500,000 і понад оден міліон жидів і німців.

Українська територія, так звана північно-західна „Волинь, Полісся, Підляше, Холмщина" виносить 81,835 км. кв., яку замешкує українське населення компактно два і пів міліона і около пів міліона жидів, росіян і поляків.

На території Східної Галичини було за Австрії в 1910 і 1911 році 2,496 чисто українських народніх „сільських" шкіл, в яких було занятих 2,500 учителів і учительок української народности. В краевій зверхній шкільній установі мали тоді Українці своїх чотирох делегатів з децидуючим голосом у справах українського народного шкільництва. Так звані повітові ради шкільні були частинно в руках Українців, а так звані громадські шкільні ради цілковито в руках Українців так, що самі Українці були в змозі керувати до певної міри своїм народнім шкільництвом.

Польща, що підписала так званий меншиновий трактат, який є складовою частиною версальського трактату з р. 1919. зобовязалася шанувати права і етнічні окремішности тих народів, що опинилися в межах польської держави. Польський сойм ухвалив в 1922 р. устави, якою на основі територіяльної автономії забезпечено українському народові незайманність українського шкільництва від центральної польської влади. Ця устава нормувала рівнож справу створення українського університету, який мав бути створений протягом двох літ то є до року 1924. Як пізнійше виявилося ця устава була створена на експорт з ціллю переконати світ, що національні меншини з окрема Українці мають забезпечену в Польщі культурну автономію. Одержавши в наслідок рішення ради амбасадорів (14/3, 1929) правну санкцію фактичної окупації приступила польська державна влада до систематичної ліквідації українського шкільництва про що говорить білянс з перших років. І так дня 1-го січня 1922 р. було українських народніх шкіл 1,883 (за Австрії було їх 2,496!). Ті всі школи як сільські були одно і дво клясові так, що всіх

кляс було 2,498 тоді, коли школи польські мали вже на корінній українській території 12,450 кляс. Найяркіше покривдження українського шкільництва виходить на полі мійських народніх шкіл. На 727 народних мійських шкіл було 721 польських, 6 утраквістичних і ані одної чисто української мійської школи. Одна нібито, в руках Українців мійська школа (на ділі утраквістична) у Львові ім. Шашкевича е семи-клясова, яка під зглядом гігієни е наругою і до якої понад 50,000 українське населення Львова приневолене посилати своїх дітей.

До року 1924. ліквідація українського шкільництва йшла так би мовити окружною дорогою, критими шляхами. Дня 31 липня 1924 р. Польща зберігаючи на зовні ліберальність, покликала до життя уставу в справах переведення шкільного плебісциту. Він мав полягати на тому, що батьки дітей у шкільному віці мали голосувати якої бажають школи для своїх дітей. Українське населення взяло в тому плебісциті громадну участь і як стверджено голосувало тоді 1,814 громад, які віддали 99,935 декларацій від імени 138,284 дітей.

Коли польська влада побачила, що шкільний плебісцит стався масовою маніфестацією за українською школою, начала цілу акцію всякими способами параліжувати. Відкидала декларації під претекстом, що декларації зле легалізовані, що печать зле прибита або що підписи замазані. Рівночасно поліція начала тероризувати українське населення і приневоювати його, щоб підписувало нові декларації з домаганням творення чисто польських шкіл.

У висліді того терору, обману то що на Східній території Східної Галичини по переведенні плебісциту остало українських сільських шкіл 917 (створено чисто польських 2,347 і 1,486 утраквістичних). Рівночасно поусувано всіх українських делегатів в краєвій зверхній установі і тим позбавлено український нарід можности і права забирати голос у шкільних справах.

Який нестерпний стан витворився в области шкільної політики то показує це хоч би смерть відповідального керманича шкільної політики у Східній Галичині куратора СтаниславаСобінського, який своїм безоглядним поведенням як сама польська преса заявляла згинув внаслідок атентату переведеного українською молодю з розпуки з приводу нищення українського шкільництва.

Подібно було і е на північно західних українських землях (Волинь, Холмщина, Полісся, Підляше). Як сам перший польський генеральний комісар на тих землях Осмоловський в 1920 р. ствердив, було там тоді 656 українських народних шкіл. Вже в 1923 р. було вже тільки 632. Це зменшення відбилося коштом Підляша. В 1924 р. було вже тільки 366, значить, що польський уряд як се ствердив польський посол Римар протягом одного року зліквідував 263 школи, а створив там 633 чисто польських шкіл. І з шкільним плебісцитом було так само як в Східній Галичині з тою ріжницею, що польський уряд не оголосив навіть його висліду хоч відомо, що більше як 1000 громад заявилося за українською народною школою.

Виходить, що всі ті ніби ліберальні устави були диктовані тільки зглядами на заграничну політику Польщі. Сьогодня й ті останки шкіл українських змаліли так, що про них не приходиться навіть говорити. Так на примір з 2496 українських народніх шкіл, що було за Австрії не було вже в Східній Галичині в 1928 р. більше як 608 і з кождим роком число їх зменшається.

В наслідок сеї політики польського уряду нарід зачав творити свое приватне шкільництво через централю „Рідна Школа" Це приватне шкільництво подибувало й подибує до тепер великі перешкоди з боку польської влади так при засновуванні поодиноких шкіл приватних як теж при грошевих збірках які на сю ціль збирається від українського населення. Всеж таки при великих зусиллях змогла централя „Рідна Школа" втримати в 1926 р. 31 шкіл приватних, в яких було 118 кляс і побирало там науку 3,829 дітей. Від 1926 р. через протяг 2-ох років не дозволила польська влада на відкриття ні одної приватної школи. В тому часі „Рідна Школа" заініціювала ведення так званих збірних лекцій по місцевостях, де не позволено на відкриття школи приватної. На північно-західних землях (Холмщина, Волинь, Підляша і Полісся) е тільки одна приватна українська школа в Берестю, на якої відкриття дала дозвіл польська влада.

Про українське середне шкільництво не доводиться вже говорити, бо його так як би не було. Державні українські середні школи хоч вони з імени існували, то були на ділі утраквістичні. Дві українські гімназії державні у Львові, одна в Перемишлі, в Тернополи, Станиславові, в Стрию і Коломиї е на ділі утраквістичні і тепер деякі з них розвязано. Рівнож і приватне українське середне шкільництво (9) з приводу нагінки з боку польської влади не має виглядів на утримання, бо й до їх розвязання приступила тепер польська влада.

ПРОТОКОЛ З ТРЕТИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ УКРАЇНСЬКОЇ СТРІЛЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ.

Треті Загальні Збори Української Стрілецької Громади відбулися дня 11. січня 1931 в сали Українського Народного Дому у Вінніпегу при співучасти делегатів Гуртків і місцевих членів Осіднього Гуртка. Збори розпочато в годи ті 3-ій по полудні.

Порядок дня:

1. Отворення і вибір президії Загальних Зборів.
2. Привіти делегатів від Гуртків УСГ.
3) Звіт уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
4. Проголошення вибору Управи УСГ. на 1931 р.
5. Ідеольогія Української Стрілецької Громадн.
6. Плян праці на біжучий рік.
7. Внески і запити.

1) Загальні Збори отворив голова Укр. Стр. Громади Др. Іван Гуляй. У своїм вступнім слові представив присутним слідуюче. Українська Стрілецька Громада від перших початків свого істнования тут в Канаді як організація членів Української Армії зберігаючи визвольну ідею і традицію, поставила собі за завдання дальшу невпинну працю для визволення Батьківщини з ворожого ярма. Опираючися на власні сили, ми станули на становищі станової української національної військової організації і така була наша послідовна праця. До українського громадянства ми відносились в кожнім національнім ділі і старалися кооперувати з ними. Висліди нашої праці серед Українців в Канаді подадуть Вам у звітах урядники Гол. Управи, в поодиноких цифрах, які викажуть Вам жертвенність українського громадянства на визвольні цілі Рідного Краю. За нами пройдений шлях трилітної організаційної праці, а перед нами наш стрілецький обовязок дальше продовжати наше визвольне діло до побідного висліду. Всіх присутних завзиваю, щоб взяли активну участь в нарадах і вислід їх передали своїм товаришам по Гуртках, котрі не мають нагоди бути учасниками нинішних Загальних Зборів. Наші сьогоднішні ухвали і рішення стануть нашим організаційним законом і дороговказом, після котрого маємо підпорядкувати всю нашу працю на будуче.

На голову Зборів вибрано тов. Володимира Коссара. На секретаря покликано тов. Павла Шульгу.

2) Голова Загальних Зборів тов. В. Коссар зложив найщирійший привіт делегатови з Европи, делегатам Гуртків і всім присутним членам УСГ.

Промова тов. Володимира Коссара: — Стихійне бажання праці для визвольної ідеї Українського Народу спонукало нас Стрільців до заснования Української Стрілецької Громади. В січни 1928 року вісьмох членів основателів дало почин УСГ., котра сьогодня начисляе 14 Гуртків по більших центрах Канади, понад 800 членів. Ця велика визвольна ідея котра скристалізувалася в огні визвольної української війни, була і буде цею камянною основою, на котрій розбудовуеться наша організація. Кожний Стрілець свідомий свойого обовязку супроти Батьківщини вступае в наші ряди. Наші сьогоднішні треті Загальні Збори е неначе тим новим еталом, в котрім маємо скріпитися до дальшої праці вперед, ми маємо винести відповідні рішення для поширення та скріплення діяльности Укр. Стр. Громади.

В теперішнім часі, коли наші явні вороги на землях України докладають всіх зусиль, щоби нищити хоч найменший прояв національного життя, а другі під українським іменем підшиваючись, йдуть між український нарід, щоби поширювати серед него каїнову роботу, ми мусимо держатися на увазі, та протиділати всім ворожим затіям. Коли наша праця тут

в Канаді зросла і краєві події стрясли всім національним почуттям українського народу, большевики по приказу з Москви розпочали контр-атаку вимірену проти Укр. Стр. Громади. Вони всякою підлою брехнею і накидами на українські національні визвольні змагання в 1918—1920 років, їх учасників, як рівнож Укр. Військову Організацію і Укр. Стр. Громаду, стараються в першій мірі відвернути увагу своїх членів і полюють на благі душі, організуючи „стрілкоми".

Супроти цих повище наведених затій, ми як члени Укр. Стрілецької Громади; мусимо дати відсіч всім ворогам. Ми, як носії ідеї визвольних змагань мусимо виказати певність себе і свідомість нашого завдання. В основу положім пріпціп, що не в скількости, а в якости полягає сила організації. Нам не ходить о якісь незаслужені привілеї і впливи. Ми хочемо нашу мету осягнути збройною силою. Ніким не хочемо заступатися а тільки опираючися на власні сили, стремимо і осягнемо Соборну Суверенну Українську Державу.

Дисципліна, дух лучности, це наше „вірую", це наша засада, після котрої будемо поступати. До цієї пори ми виказали себе організацією зцентралізованою і здисципліпованою і на будуче будемо цих засад придержуватися, котрими скріпимо себе.

Кожний член УСГ. знаючи, що йому прислугує виборче право Головної Управи, як рівнож Старшин Гурткій і раз вибравши їх повинен повинуватися в імя організаційної дисципліни. Кожний повинен памятати, що він є одним звеном, котре повинно заняти належне місце в праці для визвольної ідеї серед українського громадянства.

Відтак завізвав присутних для вшанування памяти поляглих борців бл. п. Ю. Головінського, Я. Пісецького і помершого члена Гол. Управи УСГ. тов. В. Боднара. Присутні повстанням з місць вшанували пюмять поляглих і померших.

2) **Тов. Богдан Зелений, делегат Гуртка ч. 2 Едмонтон, Алта. і формуючогося Гуртка в Келгарі, Алта.** В імени всіх членів Стрільців Гуртка в Едмонтоні і Келгарі, Алта., передаю найщирійший привіт. Нашим бажанням є станути тими, чим ми були колись, коли нас обеднало слово Стрілець і кріс. Те почуття єдности і порозуміння огортає нас до сьогодня. Ми бажаємо цієї зміни, щоби ми були в змові вступити до Рідного Краю з крісом в руках і порішити наше визвольне діло.

Ми бачимо і відчуваємо ті великі зміни, які повстали в Старому Краю. Ми бачимо цю кольосальну працю, яку вкладає УВО для визволення Рідного Краю. Яка-ж це велична праця в порівнанню до нашої тут, в Канаді, але ми живучи тут, доложемо всіх старань, щоби станути з поміччю нашим братам членам УВО.

Тов. Із. Дуткевич, делегат Гуртка ч. 11 в Бінфейт, Саск., зложив щирий привіт і схарактеризувавши відносини в місцевости Бінфейт, сказав, що Гурток хотяй недавно заснований, вже дав богато позитивної праці і дальше буде старатися йти раз започатим шляхом взаїмного порозуміння і єдности, виконуючи всі розпорядки по думці програмової праці Головної Управи на 1931 рік.

Тов. Михайло Сенюк, делегат Гуртка ч. 7 Ріджайна, Сас., зложивши привіт від членів Гуртка, заявив, що Гурток поминовсіх труднощів працював і буде працювати в спільній лучности нарівні з другими Гуртками в імя української стрілецької визвольної ідеї для визволення Рідного Краю.

Тов. Павло Шульга, делегат Осідного Гуртка у Вінніпегу. Осідний Гурток у Вінніпегу був одним з перших Гуртків Української Стрілецької Громади в Канаді і дав почин до заснования других Гуртків. До 14. грудня 1930 Гурток підлягав безпосередно Головній Управі, але зі зглядів чисто організаційного характеру, бо не можливо було Головній Управі, котра є верховною Установою для цілої організації взагалі занималися подрібними справами Гуртка. Тому дня 14-го грудня 1930 року на Загальних Зборах Гуртка вибрано окрему Старшину і виділено Гурток, як окрему складову одиницю на рівні з другими Гуртками УСГ. в Канаді. За цей короткий час Гурток відбув кілька представлень, коляду а тепер робить заходи над заснованням своєї дутої оркестри. Членів замешкалих у Вінніпегу начисляється 46.

Тов. Володимир Коссар, делегат Гуртка ч. 4 Саскатун, Саск. По зложенню привіту від членів Гуртка подав звіт із діяльности Гуртка. Члени Гуртка в Саскатуні прийшли до переконання, що одинокий чинник, що скріпляє організацію, це товариська дисципліна і після цієї засади поступають. Гурток дав ініціятиву до масових віч і національних свят, видвигаючи серед громадянства всенаціональний единий фронт у визвольній праці. Громадяне Саскатуну відносяться з прихильністю до УСГ. і уважають її виразником національної ідеї і визвольної праці.

В Саскатуні Гурток не допустив до большевицького віча, котре було спрямоване проти УСГ. В наслідок цего богато стрільців, котрі були в большевицькому таборі, внесли свої прохання о приняття їх в члени УСГ. Престіж УСГ. В Саскатуні дуже скріпився, особливо тим, що члени Гуртка внесли строгий протест на большевицькому вічу, що не позволять большевицьким наймитам ображувати стрілецьке імя та оклевечувати визвольні змагання Українського Народу.

Гурток веде самоосвітні вечері, на котрих кождий обовязаний вправлятися в публичних промовах. Тим способом члени набувають практичне знання публично поширювати українську визвольну ідею і боронити чести українського національного імени від всяких провокаторів.

Дальше слідували відчитання привітних телеграм.

Делегат з Европи. Доки приступлю до обговорення та пояснення наших завдань, наших досягнень, прошу ще раз вшанувати память та помянути тих борців, всіх тих працівників, що по більшій части неоцінені своїми влили нову струю життя в нове покоління і положили тривкі підвалини на відродження українського народу та відбудови Української Держави. Вони зросили своєю кровю українську землю в „чотирокутнику смерти". Лицарі нерівного бою Луцейко, Крупа, Шеремета, Мельничук, Ольга Бесарабова, Пісецький, Головінський і другі. Вони підняли прапор нерівної борні за визволення Рідного Краю.

Присутні повстанням з місць вшанували память поляглих.

Від безіменних тихих бойовиків, від тих що на волі і в тюрмі передаю вам найщирійший бойовий привіт.

Коли покликано до життя УВО, тоді її діяльність мала обмежитись на дуже короткий протяг часу. Її завдання було поодинокими у відповідну пору атентатами скріпити становище тодішнього українського уряду Петрушевича. Діяльність УВО мала служити як доказ, що український нарід не погоджується з польською окупацією. В такім порядку річей заскочив акт ради амбасадорів 1923 р., коли вирішено долю Галичини. Акт ради амбасадорів зовсім не дуже подібав на членів УВО, вони були свідомі цего, що на чужу посторонну поміч нема найменшої надії, а треба творити свою силу. У визвольній війні ми не створили власної держави, бо не було у нас духового підготовлення. Українська Держава до війни була це немов казочна мрія і для створення її ми не мали ясно скристалізованого пляну. Тодішна реальна політика зводилася на марних уступках в обсягу шкільництва, просвіти та автономії. Дуже важкий перехід від передвоєнних свят та празників до реально-творчої праці державного будівництва наш нарід мусів пройти в протягу кількох років. До боротьби за державність не було у нас духової підготовки. Маємо дуже богато наглядних фактів на це, та знаємо це, що метою тих батьків, котрі посилали своїх дітей до вищих шкіл, було вивчити свого сина „на пана", себто дати йому хліб у руки, привязати до державного жолоба. З того повстала рабська відданість. Українець був ц.к. патентованим австрійським патріотом або московським дворяніном.

Всякі орієнтації на Москву чи Польщу виявляють низько упосліджене духове рабство. Брак віри в себе самого змушує деякі українські суспільні групи вести всякі орієнтації, як УНР на Польщу, а українські большевики на Москву. Зі сторони Польщі, як нашого відвічного національного ворога ми неможемо нічого сподіватися, хіба тільки одного знищення наших національних сил, коли ми не станемо в своїй обороні. Для аргументования всім блаженно вірующим у благодать Москви наводжу одно речення з ризського договору, який заключили Москва і Польща. „Обі сторони заключають з обопільним вдоволенням цей договір і навязують тісні сусідські взаємини".

При чім тут видвигування поодинокими групами блахману, що Польща або Москва нас визволить. Чому Польща, котра збирається з Андрушею Левіцьким визволяти наддніпрянську Україну і уважає себе жандармом Східної Европи проти большевиків, не дасть волі Українцям в Галичині. Чому Москва, яка після сподівань наших доморослих комуністів (як голосить навіть большевицька преса в Канаді), що тільки через радян-

ський союз соціяльне і національне визволення Галичини з-під польського панування не дасть волі українському народові на Великій Україні. Польсько-московський блахман визволення або допомоги не має місця серед свідомого і чесного українського громадянства. Відносно Українців Польща і Москва добре себе розуміють і їм до війни не спішиться. Оба контрагенти поділилися українськими землями і смачно жирують і один на другого поглядає скосо, чи котрий з них не хоче посягти по його смачний кусок .Те саме повторяється на других окупованих землях під Румунією і під Чехословаччиною. Їх політика зведена до одного спільного знаменника, жирувати на нашій праці і крові і недопустити до сконсолідування наших національних сил. З того випливають всі течії орієнтації плазуньства, рабського упослідження за охлапи зі стола окупантів виростають політичні орієнтаційні концепції.

Наші так звані реальні політики уважаючи цю акцію, яку веде УВО і українські націоналісти за недоцільну, твердять, що одинокий шлях до визволення — це політика культурницька, льоальна і після їх думки цею тактикою ми нагромадимо духові і економічні богацтва. Як нація стане духово і матеріяльно сильна, тоді безперечно визволиться. Цю концепцію можна порівнати з тим чоловіком, що вигнаний зі своєї власної хати, а відтак впущений до цеї хати як комірник, зачинає розбудовувати своє домашне господарство з тою доброю вірою, що попередний його узурпатор, що відобрав йому хату, позволить йому богатіти. Тому піднімають великий крик, коли зачнеться акція, що зворушує той блаженний спокій тої культурницької праці та репетують на все горло, що уряд піде на репресії і готов знищити всі їхні реальні здобутки. Тому, хорони Боже від потрясень, бо це по їхньому небезпечна справа. На вислід їх реальної політики нехай послужать поодинокі цифри знищення українського шкільництва , мазурську кольонізацію і друге. До війни було в Галичині 2,496 чисто українських шкіл народних, а в 1924 по переведенню так званого шкільного плебісциту остало 917 українських народних шкіл.

Возьмім за примір жидівське племя, котре економічно дуже сильне, а навіть в декотрих державах керує економічними справами і торговлею, воно не змогло за гроші і економічні надбання в комірнім створити своєї власної держави. Цей фантом теперішня Палестина. Вона не вдержиться, доки жидівська нація попри свою велику економічну силу не створить фізичної сили. Найменше збройний виступ арабсько-бедуінських племен нищить їхні здобутки. Жидівська Палестина держиться як фікція на живім організмі арабського населення охоронювана не жидівською, а англійською збройною силою.

Покладати в основи визвольні пляни о повище наведеної реальної політики це ще не повна і недоцільна визвольна програма. Наше визволення завершиться тільки збройним чином. Всі матеріяльні надбання можуть послужити тільки яко засоби до осягнення визволення. Тому визволення поневолених народів не йшло ніколи і не йде дорогою легальщини. Всякі хитрування (політика хитрих малоросів) це концепція політиків для власного джабу. Визволення йде тільки дорогою переможної сили.

Українська Військова Організація взяла на себе дуже тяжке завдання, а це підготовлення збройного чину. Своєю працею вона перебудовує душі молодого покоління та обеднує їх в дусі спрайного непримирення зглядом окупантів, неустанної та затяжної боротьби з ними. Всі офіціяльні партії і партійки побачивши брак молоді в своїх рядах для легальної праці підняли шум і вереск. Політика охлапів молодого покоління не захвачує. Наша молодь котра виховалася в пожежі світової і визвольної війни вже виросла з духового рабства. Перед нею затяжна непримирена боротьба з ворогом. Наші бойовики не живуть ілюзіями, будьто би визволення прийде як гарна казка або мрія з тисяч одної ночі, але свято переконані, що визволення прийде по їх кістках. Не для почестий і слави ідуть в підпольну боротьбу без іменні лицарі нерівного бою, але щоби промостити шлях у визвольному поході вперед влити нову струю життя а в парі з ним непримирену боротьбу з окупантом.

Висліди дотеперішні вказують наш великий поступ, але предбачувати остаточне побідне рішення нашої боротьби тепер не можемо. Опираючися на власні сили з вірою в правість нашого діла ми дальше продовжуємо нашу боротьбу, хотяй би вона стала протяжною на цілі десятиліття. Всеж таки не уступимо з нашого становища. Богато жертв ми вже понесли і ще богато зусиль і праці потреба, щоби осягнути намічену ціль. **Ми будемо поборювати Москву, Ляхів тай рівнож партійне заслілпення і угодову політику, з котрим небудь з окупантів українських земель.** Розуміємо, що ніяке лизунство нам не поможе; хіба кулак. Наша відпорність, наша сила є і буде тим аргументом, що переконує наших ворогів, що нам Українцям належиться на своїй власній землі право вільного державного життя.

Українці за океаном поставилися дуже прихильно до нашої праці. Вони своїми грошевими жертвами пособляли нашому визвольному ділови, а тим самим рівнож стали його учасниками. Одно треба запримітити, що дотеперішня поміч, була більш імпровізована. Коли в Галичині відгравалися такі події, тоді українська суспільність в Америці і Канаді з почуття братерської єдности своєю жертвенністю чи протестами помагала Українцям в Рідному Краю. Ми за цю працю почуваєм велику вдячність, але рівночасно зазначуємо, що така імпровізована поміч для ведення визвольного діла не вистарчаюча. Боротьба не обчислена на місяці або дні. Вона стає з кожним днем більш завзятіщою і в більшім обемі та продовжиться на довший протяг часу. Для ведення визвольної акції треба мати дійсні реальні пляни, а не імпровізовані належну підготовку, відповідне заобезпечення і опертя. Поміч старому краеві буде тоді доцільною, коли вона буде базуватися на організованій формі сталої, безперервної допомоги.

УВО опираючися на сталих матеріяльних засобах буде змогла скріпити свою діяльність, заговорити кров'ю, бо інакші аргументи не мають доступу до ворожих сентиментів.

Тільки одинока послідновна і тривка поміч може бути доцільною і успішною. Складаю подяку в імени бойовиків УВО за братню моральну і матеріяльну поміч та сподіюся, що українське громадянство в Америці і Канаді своєю жертвенністю візьме активну участь у визволенні Рідного Краю. Оплески.

(Дальше буде.)

ЗДОБУВАЙТЕ ВІЙСЬКОВЕ ЗНАННЯ.

Поділяємось веселою вісткою, що з місяцем лютим пічнуться правильні військово-вишкільні курси по системі заочної освіти. Управителем курсів буде ген. Капустянський, а співпрацювати як учителі будуть генерали українських визвольних армій, як Курманович, Кравс, Павленко, Петрів і другі. Крім того після потреби будуть прибрані до праці також спеціялісти чужих армій.

Згадані курси будуть мати аполітичний, чисто військовий характер. Виклади будуть появлятися два рази на місяць, друкованимр зошитами по два до три аркуші друку. Цілий курс обчислений на 6 місяців.

Велика потреба таких курсів відчувається вже від довшого часу. Часті запити до канцелярії нашого Товариства вказують, що так бувше Стрілецтво, як і уроженці Канади Українсі дуже цікавляться цею справою. Сподіємося також, що велике число зголоситься в учасники цих курсів, які в нинішнім часі одинокі появляться на українській мові.

Зголошення слати на адресу: Box 2121, Вінніпег, Ман.

Карта Замовлення

Тих, що бажають замовити місячник „СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ", прохаємо виповнити цю карту та вислати до нашої адміністрації на адресу:

STRILECKI VISTY
Box 2121 Winnipeg, Man.

Прохаю вислати часопис „Стрілецькі Вісти" на поницу адресу, а в залученню посилаю передплату в сумі $.....

Імя і Назвиско .....

Почта .....

Провінція .....